

Zahle: Jeg vil blot gøre en kort Bemærkning overfor det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), som beskyldte mig for i denne Sag at drive „Politik“. Naar det ærede Medlem staar op her og begrunder sin Holdning i denne Sag, hvor det drejer sig om, hvorvidt der er tilføjet en Embedsmand Uret ved at afskedige ham, rent politisk, saa skulde jeg mene, at han gør denne aldeles upolitiske Sag til „Politik“. Naar han af Hensyn til Skattelovene tager Stilling til en Sag og ikke vil være med til at kræve en Undersøgelse, der viser, hvad der er Ret og ikke Ret i denne Sag, forekommer det mig, at det er at drive „Politik“. Jeg forstaar i øvrigt godt, at det ærede Medlem driver den Politik, thi det er vel fordelagtigt for ham, at vi have en svag Regering og vel efter hans Ønske ogsaa helst en kompromitteret Regering, som hans Parti kan staa overfor, naar det til Foraaret skal handle om Skattelovene.

Wulff: Det ærede Medlem, som talte nu (Zahle), har opfattet mine Udtalelser saaledes — men der maa foreligge en højst mærkelig Misopfattelse —, at jeg satte det, jeg udtalte om Dr. Muus' Afskedigelse, i Forbindelse med Skattelovene. Naar det stenografiske Referat foreligger, vil det ærede Medlem se, at det har jeg aldeles ikke gjort, hverken direkte eller indirekte. Men da jeg mente, at der laa en Del „Politik“ i det, som i Dag og tidligere er fremkommet her i Salen angaaende denne Sag, gjorde jeg opmærksom paa, hvordan min Gruppes Stilling er overfor Regeringen: vi yde Regeringen Støtte i Almindelighed, særlig paa Grund af den Opgave, Regeringen har. For Resten staa vi uafhængige og bekæmpe Regeringen, hvor der er saglige Grunde til at bekæmpe den, men jeg finder ikke, at der i dette Tilfælde er saglige Grunde. Dette er ikke at sætte Sagen i Forbindelse med Skattelovene.

Sabroe: Jeg har med Interesse hørt det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen [Skanderborg A. 1. V.]) omtale visse paaklagelsesværdige Forhold ved Horsens Tugthus. Jeg har tidligere i denne Sal fremdraget Forhold af beslægtet Karakter. Jeg erfarer nu, at der til det ærede Medlem er indgaaet en hel Del Klager, der vise, at Forholdet ikke er blevet væsentlig bedre derovre. Det er min Overbevisning, at det er den nuværende Fængsels-

direktør magtpaaliggende at tilvejebringe saa gode og humane Forhold som muligt ved Fængslerne. Det svarer baade til denne Mands Opfattelse og til hans Virksomhed, baade før han blev Fængselsdirektør og nu. Der er neppe Tvivl om, at han har været uvidende om, at saadanne Forhold have været til Stede. Jeg skal imidlertid gerne til det ærede Medlems Oplysninger føje de Oplysninger, der Tid efter anden ere tilgaaede mig, og de konstatere, at Horsens Tugthus vel nok er vort daarligste Fængsel. Ganske særligt gælder det en Del af de Lokalteter, der bydes Fangerne. Det er imidlertid meget vanskeligt for Lægminister og ogsaa for den højtærede Justitsminister og for Fængselsdirektøren at komme til fuld Klarhed over, hvorledes Forholdene ere derovre. Jeg vil derfor rette en Anmodning til den højtærede Justitsminister, om han ikke i Anledning af de mange fremkomne Klager vil udnævne en Kommissionsdommer. Jeg skal villigt indrømme, at dette Land har set mange Kommissioner og adskillige overflødige, men alle de Kommissioner, der have været nedsatte for at skaffe Klarhed over Brøst i Retsplejen og Børnetorvsorgen, have udført et betydeligt klarlæggende Arbejde, og Resultaterne af de optagne Forhør have haft betydelige Reformier til Følge. Jeg skal saaledes nævne Kommissionerne angaaende Hebron-Sagen, Flakkebjerg, Godhavns-Affæren og Drengen fra Storehedinge, der var bleven uskyldig dømt, og som til Forstanderen for det Børnehjem, hvor han blev anbragt, klagede over, at han om Natten fik Besøg af Natbetjenten, at han blev pryglet, og der blev strøet Kløpulver i hans Seng. Alt dette lød jo højst usandsynligt. Hvor var det muligt, at man vilde tillade sig en ren Tortur overfor et værgeløst Barn, tilmed naar den paagældende var en højt dannet Mand og Embedsmand, ganske vist en ung Mand, men dog konstitueret paa sin Faders Ansvar. Men uagtet Klagerne i sig selv vare saa urimelige, at man fra mange Sider mente at maatte afvise dem, viste det sig dog, da der blev nedsat en Kommissionsdomstol, at de vare fuldkommen rigtige. Nu er Forholdet jo det, at naar man har at gøre med sindssyge og Fanger, navnlig med tidligere straffede Personer, er deres Vidnesbyrd ikke lovfast. Jeg sætter, at det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen [Skanderborg A. 1. V.]) eller jeg eller en anden Journalist vilde skrive nogle Artikler om Klager, der vare komne til vor Kundskab, og